

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὕγδος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰν ἰτησία.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

25 Νοεμβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΗΛΙΟΝΗ

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς τοῦ φειμνήστου ἀρματωλοῦ ἐ-
σχεδιάσθη ἐκ τοῦ δακτυλιολίθου αὐτοῦ, ἀγορασθέντος
ἐν Ἰθάκῃ καὶ τηρουμένου ἐν τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ τοῦ
κ. Παύλου Λάμπρου. Ἐν τῷ δακτυλιολίθῳ τοῦ Μηλι-
όνη, γράφει ὁ κ.Κ. Σάθας ἐν τῷ «Χρονικῷ ἀνεκδότῳ Γα-
λαξειδίου» (σελ. 162, ἐν ὑπόσημ.) ἐξεικονίζεται ἀε-
τός· καὶ ἐν τῷ δημοτικῷ δὲ ἄσματι τοῦ Λάμπρου Τσε-
κούρα ἀναφέρεται ὁ αὐτός. Μὴ ἄρα οἱ ἀρματωλοὶ ὠ-
νειρεύθησαν τὴν ἀνάστασιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατο-
ρίας, τῆς ὁποίας τὸ σύμβολον ἔφερον; (Παράβ. Fau-
riol, Chants populaires, tom. I, σελ. 3.—Μανούσου,
ἔθνικα ἄσματα.—Ζαμπελίου, 622.—Passow, Carmina
popularia, σελ. 5). Σ. τ. Δ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

Ὁ γενναῖος οὗτος ἀρματωλὸς κατήγετο ἐκ
Δωριδος, ἤκμασε δὲ περὶ τὰ μέσα τῆς παρελ-
θούσης ἑκατονταετηρίδος. Βίσβαλὼν εἰς Ἡπει-
ρον εἰσῆλθεν εἰς Ἄρταν καὶ ἤχημαλώτισε τὸν
κατὴν καὶ δύο ἀγάδες. Ἡ τολμηρὰ αὕτη πρά-
ξις προὐκάλεσε Σουλτανικὸν φερμάνιον, δι' οὗ
διετάττετο ἡ σύντονος αὐτοῦ καταδίωξις. Τότε
ὁ ἐν Ἀκαρνανίᾳ *δερβέναγας* Μουκτάρ Κλεισού-
ρας μετὰ τοῦ προεστῶτος Πάνου Μαυρομμά-
του, ἐντολῇ τοῦ μουσελίμη, ἐξῆλθον εἰς κατα-
δίωξιν τοῦ ἀτρομήτου ἀρματωλοῦ, ἀλλ' ἀπέφυ-
γον τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησιν. Διαφθείραντες
ὑστερον Σουλεϊμάνην τινά, φίλον στενώτατον
τοῦ Μηλιόνη, ἐνετείλαντο αὐτῷ τὴν δολοφονίαν.
Πορευθεὶς οὗτος πρὸς τὸν ἀρματωλὸν ἔτυχεν ἀ-
δελοφικῆς δεξιώσεως, ὥστε σκληρῶς ἐλεγχόμενος
ὑπὸ τοῦ συνειδότης ἐδήλωσεν αὐτῷ τὸν σκοπὸν
τῆς ἀποστολῆς του καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ πα-
ραδοθῇ· ἐπειδὴ δὲ ὁ Μηλιόνης ἠρνήθη, ὁ Σουλεϊ-
μάνης ἐπυροβόλησεν, ἀλλὰ καὶ ὁ Μηλιόνης ταύ-
τοχρόνως ἐπράξε τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέροι δὲ ἔπεσαν
νεκροί.

Τὸ πυροβόλον τοῦ Μηλιόνη, γράφει ὁ Ἀριστο-
τέλης Βαλαωρίτης ἐν ταῖς σημειώσεσι τῆς Κυ-
ρᾶς Φροσύνης, ἐφημιζέτο ἀδιαμάρτητον, ὥστε
καὶ μηλιόνια ὠνομάσθησαν μετὰ ταῦτα τὰ πυ-

ροβόλα τὰ ἔχοντα τὴν *ἄξια* καὶ τὸ σχῆμα ἐ-
κείνου.

* *

Τρία πουλάκια κάθονται στὴ βάχη, στὸ λημέρι·
Τὸνα τηραεὶ τὸν Ἄλμυρό, τ' ἄλλο κατὰ τὸ Βάλτο,
Τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μυριολογαεὶ καὶ λέγει·
«Κυρίε μου, τί νὰ γίνῃναι ὁ Χρῆστος ὁ Μηλιόνης;
»Μηδὲ στὸ Βάλτο φάνηκε, μηδὲ στὴν κρύα βρούσι·
»Μᾶς εἶπαν πέρα πέρασε κ' ἐμβῆκε μες τὴν Ἄρτα,
»Κ' ἐπῆρε σκλάβο τὸν κατὴ μαζὴ μὲ δυὸ ἀγάδες·
Κ' ὁ μουσελίμης τ' ἄκουσε βαρεῖα τοῦ κακοφάνη·
Τὸν Μαυρομμάτην ἔκραξε καὶ τὸν Μουκτάρ Κλεισούρα·
«Ἐσεῖς ἂν θέλετε ψωμί, ἂν θέλετε πρωτάτα,
»Τὸν Χρῆστο νὰ σκοτώσετε τὸν καπετὰν Μηλιόνη·
»Ἐτζι προστάξ' ὁ Βασιληᾶς καὶ μῶστειτε φερμάνη.
Παρασκευὴ ξημέρωνε, —ποτέ νὰ μ' εἶχε φέξει—
Κ' ὁ Σουλεϊμάνης στάληκε νὰ πάγη νὰ τὸν εὐρη.
Στὸν Ἄλμυρό τὸν ἔφθασε, κ' ὡς φίλοι φιληθῆκαν·
Ὁλονυχτὶς ἐπῖνανε ὅσο νὰ ξημερώσῃ·
Καὶ πρὶν νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ, πέρασαν στὰ λημέρια,
Κ' ὁ Σουλεϊμάνης φώναξε τοῦ καπετὰν Μηλιόνη·
«Χρῆστο, σὲ θέλ' ὁ βασιληᾶς, σὲ θέλουσιν οἱ ἀγάδες».
—«Ὅσο ν' ὁ Χρῆστος ζωντανὸς Τοῦρκο δὲν προσκυνάει».
Μὲ τὸ τουφέκι τρέξανε ἕνας νὰ φάῃ τὸν ἄλλον.
Φωτιὰ ἐδώσαν στὴ φωτιὰ, πέφτουν κ' οἱ δυὸ στὸν τόπο.

Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς ἐν μεταφράσει δη-
μοσιεύσεως τῆς ἐπομιένης περιεργότητος καὶ νεωτάτης
μυθιστορίας τοῦ γνωστοῦ ἤδη εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀνα-
γνώστας Ἰουλίου Βέρν, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ προση-
μειώσωμεν, ὅτι χάριν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ τῆς
διηγήσεως καὶ τῆς περιεργίας τῶν ἡμετέρων ἀναγνω-
στῶν, παρεκαλέσαμε τὸν μεταφραστὴν νὰ περικύψῃ ἐ-
νιαχοῦ πλατυσμούς τινος τοῦ συγγραφέως, οἵτινες, ἐξ-
ηγηόμενοι ἴσως ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὡς ἐκ τῆς καθημε-
ρινῆς τὸ πρῶτον δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου ἐν ἐπιφυλλίδι
ἐφημερίδος, κατ' οὐδὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν
τῆς πράξεως ἢ εἰς τὸν καθόλου τοπικὸν χαρακτήρα τῆς
μυθιστορίας, οὐδὲ βλάπτουσιν αὐτὰς ἀφαιρούμενοι.

Σ. τ. Δ.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINAI

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Α΄

Ὅπου γνωρίζονται βαθμηδὸν τὰ πρόσωπα
καὶ ἡ ἐθνικότης των.

— Πρέπει τις ἐν τούτοις νὰ δημολογήσῃ, ὅτι
ἡ ζωὴ ἔχει τὸ καλὸν τῆς! ἀνέκραξεν εἰς τῶν
δαιτυμόνων, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ
βραχίονος ἑδρας, λίθινα ἐχούσης τὰ νῶτα, καὶ
τρωγαλίζων σακχαρόπηκτον ρίζαν νυμφαίας.

— Καὶ τὸ κακὸν τῆς ἐπίσης! ἀπήντησε, βήχων
μεταξὺ, ἄλλος τῶν δημοτραπέζων, ὅστις ὀλίγου
δεῖν ἐπνίγετο καταπίνων νοστιμώτατον καρχα-
ρίου πεπερύγιον.